

være at fastsætte. Er der noget Princip, som man har kunnet gjøre sig Haab om nu var blevet fastslaaet ved en lang Arrækkes Hævd, skulde det være det, at Finantsloven ikke bør være nogen Skattelov, at Afgjørelsen af Spørgsmaalet om alle de forskjellige Skatter, hvoraf Indtægterne skulle fremkomme, skal træffes udenfor Finantsloven og uafhængigt af denne, og at Finantsloven skal indskrænke sig til i Henhold til Skattelovene at give de forudtagne Overdrag. Der blev, strax efterat Grundloven af 5te Juni 1849 var givet, gjort et Forsøg paa at udvise denne Forskjel; de Herrer, som have deeltaget i de lovgivende Forsamlings Arbejde fra den Tid, ville imidlertid vide, at det itide lykkedes at standse dette Forsøg, og at det senere lidt efter lidt blev mere og mere anerkendt, at selve Grundloven værnede imod, at Skattelovene henlægdes til Finantsloven. Hvad er det, som man vil opnaae, hvis man frembringer en saadan Beskatning directe gennem Finantsloven? Det er hverken mere eller mindre end det, at Landstinget i denne Retning aldeles taber sin Indflydelse. Landstingets Indflydelse paa Finantsloven kan, saaledes som Forholdene ere ordnede — og det maa vel erindres, at de nu ere ordnede i væsenlig Overeensstemmelse med Grundloven af 1849, der for dette Forholds Vedkommende er bleven vedtagen heelt igjennem uforandret eller i det Mindste dog saa uforandret, at det enkelte Punkt, hvori den er ændret, ikke vil kunne komme til at ytre den allerringeste Indflydelse paa hele Forholdet — og efter den hele forfatningsmæssige Stilling ikke blive den samme som Folkethingets, og under Conflicter og navnlig da saadanne, som sætte Lidenstaberne i stærk Bevægelse, vil Landstingets Stilling ligeoverfor Finantsloven, jeg vil ikke sige blive betydningsløs, men dog synke ned til at have en forholdsviis ringe Betydning. For alle dem, der nu troe, at det har sin store Betydning, og at Forfatningen har villet, at de to Afdelinger af den lovgivende Magt skulle være lige deeltagende i Skattelovens fastsættelse, maa det derfor synes at indeholde en overordentlig stor Fare, naar man her vil aabne Afgangen til, at den Sikkerhed, der skulde ligge deri, borttages. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke

har erfaret Noget om, hvorledes Lovforslagets § 1 egentlig bliver motiveret fra Regjeringens Side. Jeg formoder, at Regjeringen kun har seet paa Sagens reent praktiske Betydning og har meent, hvad der ogsaa er ganske utvivlsomt, at man vil faae den praktiske, letteste Bestemmelse ved saaledes umiddelbart at knytte Procentens fastsættelse til den sig aarligt gjentagende Behandling af Finantsloven, medens den derimod ikke har bemærket, hvad jeg her, som jeg troer med Rette, har tilladt mig at fremhæve, at der tillige ligger noget ganske andet deri, nemlig en Tilseebættelse af Landstingets berettigede Indflydelse, som jeg dog haaber, at det, naar man engang er bleven gjort opmærksom derpaa, vil være umuligt at faae gennemført. — Alle Enkeltheder skal jeg iøvrigt opsætte at udtale mig om til en paafølgende Behandling, forsaavidt jeg der maatte finde nogen Anledning dertil. Jeg troer, at min Stilling til Sagen i og for sig er klar nok, efter hvad jeg her har tilladt mig at udtale.

Sonne: Jeg nærer ingen Tvivl om, at i det Tilfælde, at et saadant Forslag som det nærværende indkommer som Lov, det da ganske vist af de fleste Stathedere ikke vil blive modtaget med Velvillie. Dette er jo Noget, som ligger i Sagens Natur, og jeg vil som Følge deraf ogsaa, saaledes som det er antydet af de to foregaaende ærede Talere, tage under den næste Overveielse og søge de næste Dplysninger om, hvorvidt denne Skat er nødvendig eller ikke. Jeg drager imidlertid meget i Tvivl, at Skatten kan undværes; efterat den høitærede Finantsminister er fremkommen med Forslaget derom, thi jeg kan ikke tvivle om, at den høitærede Minister vistnok har undersøgt, om det ikke skulde være muligt at undgaae en saadan Beskatning ved at søge andre Resourcer. Jeg skal dog i saa Henseende tillade mig at henstille, om det ikke kunde tænkes muligt at indføre en Beskatning, navnlig af Luxusgjenstande. Jeg troer, at der er mange af den Slags Gjenstande, der muligt endogaa kunde have godt af, og i alt Fald taale en højere Beskatning end den, der for Tiden hviler paa dem. — Af en æret, foregaaende Taler (Jessen) blev der hentydet til,